

Bandes de so

Matthieu Chabrol: un compositor selectiu

Hazáel González

La Fille Coupée en Deux

Fa molts pocs dies, mirant la cartellera juntament amb l'amic Jaume Vidal, em vaig trobar de cara amb una estrena discreta, gairebé invisible, estrenada únicament a una sala i a més en versió original. Potser ni tan sols ens hi haguéssim fixat si no fos pel nom del seu director: ni més ni menys que Claude Chabrol, un dels darrers supervivents d'aquella anomenada *nouvelle vague* francesa que tants de moments (bons i dolents) ens ha donat als aficionats al cinema, i que amb quasi vuitanta anys continua en actiu. L'enigmàtic títol era *Una Chica Cortada en Dos* (*La Fille Coupée en Deux*, 2007), i el seu compositor és un home tan especial i selectiu com Matthieu Chabrol, fill del director, i del qual jo mateix (ho confesso) no n'havia sentit parlar mai. Tot això va ser suficient per posar-se a investigar.

Primer de tot, és clar, era la pel·lícula; i va ser una sorpresa ben interessant: un film molt ben narrat, molt ben portat i divertit com uns quants de joves cineastes voldrien aconseguir fer avui dia. I musicalment, el millor adjectiu que se li pot posar és, sens dubte, el de "correcta". Què vol dir això? Dins la història us trobareu molt poca música, potser unes quantes notes aïllades d'un suau piano o uns discrets tocs de corda o vent que serveixen gairebé com suport auditiu a moments de transició, o, com a molt, a estats d'ànim breus i concisos. I aquesta solució és, senzillament, perfecta per a la pel·lícula: amb la manera de fer i encadenar les imatges, i una direcció tan neta i concisa, una música com aquesta no ens resulta gens estrident ni fora de lloc. Potser molta gent podria pensar que

aquí la música és tan discreta que no és un element important ni memorable, però això no és cert del tot: a un cine com el de Chabrol, les absències diuen de vegades molt més que les presències, i la qüestió és que el compositor ho entén perfectament. I és que sembla que, en aquest cas concret, són el pare i el fill els qui s'entenen a la perfecció.

I tant és així que aquest músic ha signat gairebé una trentena de composicions, i totes (absolutament totes) estan fetes per al seu pare, directa o indirectament. La carrera de Matthieu comença als anys setanta amb el curtmetratge *La Bonne Nouvelle* (André Weinfeld, 1974), on el personatge principal era interpretat pel seu prestigiós

(i polifacètic) progenitor, i a partir d'allà, ens trobem el seu nom a gairebé totes les pel·lícules signades per Claude Chabrol, començant per *Los Fantasmas del Sombrerero* (*Les Fantômes du Chapellier*, 1982), *La Sangre de Otros* (*Le Sang des Autres*, 1984), o *Pollo al Vinagre* (*Poulet au Vinaigre*, 1985), i seguint amb obres ja més personals i conegudes com *Un Asunto de Mujeres* (*Une Affaire de Femmes*, 1988), *Días Tranquilos en Clichy* (*Jours Tranquilles à Clichy*, 1990), on a més el compositor fa una petita aparició com actor), *Madame Bovary* (1991), *Betty* (1992), *El Infierno* (*L'Enfer*, 1994), o *La Ceremonia* (*La Cérémonie*, 1995), i ja en els darrers temps, *Gracias Por el Chocolate* (*Merci Pour le Chocolat*, 2000), *La Flor del Mal* (*La Fleur du Mal*, 2003), *La Dama de Honor* (*La Demoiselle d'Honneur*, 2004), i sobretot la molt lloada *Borrachera de Poder* (*L'Ivresse du Pouvoir*, 2006). Vist això, ¿no és ben lògic pensar que Claude Chabrol ha trobat al millor aliat en el seu fill? ¿Qui pot entendre millor les idees d'un artista si no és sang de la seva sang? En definitiva, ¿seria el cinema de Chabrol el mateix sense la mà del seu fill a l'apartat musical?

Sens dubte, la resposta a aquesta darrera pregunta és que no: potser Matthieu Chabrol no és un gran compositor (encara que seria ben interessant escoltar una partitura seva feta per una pel·lícula que no fos dirigida pel seu pare), però és innegable que comprèn millor que ningú allò que aquest inimitable director necessita perquè el seu cine sigui únic i funcioni al cent per cent; i això ja és un mèrit prou notori. ■